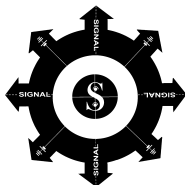

Слободан Шкеровић
ЈЕТА
Буди се, Будни • Јерихонска мануфактура

Библиотека „Сигнал“

Слободан Шкеровић
ЈЕТА
Буди се, Будни • Јерихонска мануфактура

Библиотека „Сигнал“
Библиотеку је основао Мирољуб Тодоровић 1970. године
За издавача: Бобан Кнежевић
Уредник Библиотеке Сигнал: Зоран Стефановић
Ликовно обликовање: Раде Товладијац
Знак сигнализма: Мирољуб Тодоровић
Слог и прелом: Бобан Кнежевић
Коректура: Зоран Стефановић
Штампа и повез: „Зухра“
Тираж: 300 примерака

Званични блог аутора:
<http://skerovicpoetry.blogspot.com/>
Званична е–библиотека: „Тамна страна силе:
Слободан Шкеровић @ Пројекат Растко“
<http://www.rastko.rs/knjizevnost/slobodanskerovic/>

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ШКЕРОВИЋ, Слободан, 1954-

Јета : Буди се, Будни, Јерихонска мануфактура / Слободан Шкеровић. - Београд : Еверест медија, 2015 (Београд : Zuhra). - 105 стр. ; 21 см. - (Библиотека Сигнал / [Еверест медија])

Тираж 300. - Стр. 101: О писцу / З. С. [Зоран Стефановић]. - Изабрана библиографија [Слободана Шкеровића]: стр. 102-103.

ISBN 978-86-7756-048-5
821.163.41-1

COBISS.SR-ID 212366604

Слободан Шкеровић

ЈЕТА,

Буди се, Будни
Јерихонска мануфактура

Београд, 2015.

Садржај

Јета (поема, 1984)	7
Буди се, Будни (поема, 2007)	37
Јерихонска мануфактура (збирка песама, 2006)	51
С рубова Галаксије	53
Брандонови први вантелесни кораци	54
Мрак у Јерусалиму	57
Јерихонска мануфактура	63
Трансфер пирамида	66
Покољ у Витлејему	67
Доручак код Епифаније	69
Африка	73
Божји молекули	74
Фењер	79
Слонови рогови богови	82
Кентаури	85
С оне стране Медузе	88
Господар живота	91
Чаробна преисторија Србије	93
Пећинска уметност	95
Криптеја	97

јета

(али пре јете рета)

драга моја и предивна
и добра сневачица
јета
послала ми позив
са планете тинторета
с неког малог
полуделог
света
где се једе црвен нар
где се оштар мирис слива
низ пренежна лишца
девојака сафалета
где је коса као свила

кажем
позвала ме света јета
кроза сан
а порука беше ро и ета тета а

а ја рекох мало места
и размакох румен зар
и у своме андролету
отпутовах
барабар

преко антареса.

а на антаресу
влада један страшан
цар.

његово је име грозна маска
и рогова оштрих пар
и глас му је хар хар хар
и око му жеравица
а губица место лица

царство му је легло
пропалица
и војници чета издајица
сто хиљада бедних
кукавица
а закони смешна смеша
бесмислица
и стално је ратно стање

а тамо је један даса кога знам.

и видех га како дрема
и дрмнух га усред р.е.м.–а
а он скочи
узвик срочи и широко разрогачи
очи! ! !

а хлад беше
испод воћке смочне
баш дебела беше сена
и ја убрах брескве сочне
или можда беше диња
неким чудом скалемљена
али беше врло свежа
и уопште беше врежа

и ја онда рекох њам.

а он рече:
баш сам нешто ружно снио

како ми се змија свија
и како сам мртав био
и заплака
из ока му цурну слана
суза
испакана

а онда му дадох смокву
и лепо му поздрав рекох
а он ме се одмах сети
осмеха се лице прими
упита ме куд потекох
а ја рекох

идем јети.

и зашуми лишће густо.

а наиђе отуд крдо свиња
свињар неки
а лула му кромпируша
од крџе се љуте дими
и кроз кашаљ он упита
колко ћете ви јахача
колко коња и волова
и крмача и вепрова
и колико пијаница
испијача
бесних царских пијавица
што долазе у сватове
и одлазе у ратове
и књежевску ћерку просе
штоно има косе пуге
и лепоту са вилама
што се

(шкљоцаху му два–три зуба
и играху ноге босе)
а где живи ова дама
е то вам је заврзлама
кога добро пете носе
треба једва пола дана
а од подне ни по сата
и треба му грумен злата
да га целог
књазу
и уз благи наклон
да.

и пођосмо ја и јорик
јер тако му беше име
и идосмо путем тиме
што пролази кроз планине
кроз пустиње и долине
и излази посред реке
што се зове а ре те
а крај реке расте борик
а под бором
једно дете.

и стадосмо ја и јорик.

а ту беше влажна тама
кроз пару се сунце слама
и нека те језа хвата
и душа ти жељна плама
на кожи се
скрама множи
и нешто те гуши гложи
и ноге ти меке ко од
глине или блата

а уместо речи ја зајечох
ме ке ке
па тек онда смогох снаге
занемарих страх од влаге
па упитах оног малца
мањега од левог палца
шта он тражи овде
ту?

а малић ми одговори

ту
расту гљиве мемљиве
печуркице
отровнице
и лисице риђопсице
и окице урокљиве
шишаркице крњалице
и бодљице убодљиве
и корпице плетенице
и пањеви запањени
што им рупе зјапе
као капе
виде им се зуби
трули трули
а ако им плидзес близе
онда глизееее

а мени се коса диже
од толике речитости
али поче стомак да ми крули
па замолих тог дечарца
нека каже шта се може
да прегризе

а он викну
моја мама кува луцак !

њему је мама права дама
и у кући беше сама
поред оног врдалама
што се шумом мува

моташе се ту по кругу
један црни кучак
два гаврана
и крештави један сврачак.

а ручасмо сос од печурака
стек од рака
и штрудлу од ммммака!

и будући да је клопа била лака
не легосмо после јела
него само сесмо
срећни што смо ту где јесмо

и причасмо неке приче
и сазнасмо што се пута нашег тиче
откуд река
што кроз врбе таласи јој вире
тече
где извире
куд увире
да ли храни рибе птице
корморане вивке жабе
и ждралове дуговрате
штрчалице
и све што се водом
миче

ал не знасмо откуда јој такво име.

а жена нам она рече
проведите овде вече
преспавајте овде с нама
јер ноћи су овде свеже
са планине ноћу
силан ветар слази
реже
и чују се зверски звуци
хука бука заврзлама
и урлици и јауци
и низ леђа трнац лази
с дрвета се чворноватог
црна баба кези
плази
а под ногом крца пуца
и свега те страх
разбуца

молећиво она каза.

а ми онда добре воље
да не би нас вук што коље
и на месец што курлија
ухватио и приклао
као овцу
у торовцу
пристадосмо
и весело остадосмо
око куће помогосмо
насекосмо ситно дрва
насложисмо крај камина
и на крају ожеднесмо
па пописмо крчаг вина

а у вину беше чаролија.

и нађох се усред неког
пропадања
меког
око мене беше топла
тмина
и помало беше мучна
у стомаку
падавина

и из мрака искрсоше
жеравице две ватрене
даха врела
и осетих додир тела
додирну ме рука бела
и шапат ми нежни покрај уха
усковитла област духа
и погоди као стрела

окрете се васиона.

и зачу се топот коња
и рзање
њиска
звека
и повици
вриска
дрека

и ја скочих са кревета
прекиде се игра фина
а на небу месечина
и режаше као псина
и од реке измаглица
и јорика нигде нема

а крај мене лежи она.

и ја викнух: одведоше
гле! човека!
запали се пламен свеће
ах несреће!
затрепери сенка нека
туга којој нема лека
и ја рекох:
да се креће!

и храну ми у торбицу
жена меће
и стрелицу у тоболац
и у руку тврди колац
и чутуру хладне воде

и ја оде.
и кад дође зора рујна
окупа ме роса бујна
и сакри ме трава густа
и кад трачак сунца сине
трагови ме многи коња
поведоше пут планине

кад застадох
крајем дана
од умора снага пуста
беше савладана
окрепих се водом питком
одморих под јелом витком
а над једном од урвина
тад угледах стубић дима

и помислих
биће добро преноћиште
да ме ноћна мрза мине.

пред колибом старац неки
наложио огањ силни
беше страшна ватретина

и када му приђох ближе
он се врло хитро диже
и у сусрет мени крене

па ми поздрав здраво рече
ја му рекох
добро вече

постави ме крај огњишта
и кад пламен сасвим спаде
на дугачки ражањ меће
младо јагње да се пече
и месо му тад запишта

беше сочна јагњетина.

и кад глад нам сасвим стаде
црна тмина на нас паде
ја му рекох своју причу

али њега смех сустиже
из ока му пламен лиже
из трбуха лав урличе
а онда ме преко пита
и на мене гласно виче

куда ми се сада скита
шта ми се у глави рита
јорика је царска банда
одвела до хелхоланда
и коње ћеш стићи тешко
јер ти мораш ићи пешко!

а онда ми план изложи
и мени се памет сложи

када пређем превој
што се изнад шуме диже
и кад кренем ниже
иза првог већег брда
угледаћу силна крда
оштророгих крава
и оваца белих стада

видећу и много коња
и чувара коњаника
страшног цара поданика
што чувају бројна стада.

и даде ми ремен кожни
једно топло тешко ћебе
да ми душа не озебе
и бич даде ми велможни

и сад одмах нека кренем
јер се снежна вејавица
спрема
а кад тамо доле стигнем
нека брзог коња
оној банди
кришом дигнем

и када га сам зауздам
нека путем само јашем
куд стражара много нема

те ја пођох
а он остаде да дрема.

а негде у пола ноћи
пахуљице што се леде
падаше у брзом плесу
лагане и сасвим
бледе
и сав простор испунише
у лудачком своме
бесу

и питање беше
хоћу ли и како моћи
прећи превој
што се пречи
на великој баш висини
и како ћу силан нанос
снега проћи

и ветрина оштра
са севера
свег ме среза
и ноге ми малаксаше
колена у прт ми паше
и немоћ ме хладна свеза

и на очи сан ми паде
и обли ме вита мила
и све око мене стаде

ал ми дође нека сила
и снагу ми чудну даде
распаде се ледна скрама
разбежа се тмуша тама
вејавица тад престаде

и угледах светлост ватре.

далеко пода мноме доле
беху лудаци што снатре
што дебеле жене воле
и воле да добро ждери
волине и браве
лојаве
и ракију љуту пију
међу собом да се сколе
и жестоко да се бију
и никад се баш не перу

и ја реших да их средим
да им отмам доброг коња
и оружје сјајно спленим

банду бедну да победим.

и спустих се
вратоломно
пришуњах се сасвим ближе
и као што пламен лиже
пустих једну брзу стрелу
и стражару крвцу пустих
врелу
прободох му гроце голо
и без гласа он се сруши

и зајахах
на кобилу једну белу
и у трк је нагнах
помамну и снажну
смелу
и покри је пена целу
и са сапи зној се пуши

и мило ми би у души.

и одмах се зачу вика
потера се брза спреми
и хорда се
крду слична
роктава и безоблична
у мрак за мном сва
устреми

ал кобила беше бржа.

успорисмо тек од јутра
а у подне мало стасмо
па лаганим касом
јашући кроз земљу красну
на скитницу неку расну
прљаву и сасвим масну
скривену у једном жбуну
натрапасмо

за хелхоланд упитах га
пут запада климну главом
и мамуза моја звецну
кобила се мало лецну

а у зору трећег дана
нађох се у неком селу
с кућама од жутог блата

и ту видех беду страшну
дроњавце и старце
сралце
и гомилу накарада

и власнике грозних мана
и дечицу сиромашну
сирочиће сиротана

и упитах неког гада
за близину првог града
а он прдну
јој што смрдну
и рече ми церећи се
са кобилом тако добром
ако само није скотна
могу стићи за два сата

а питах га шта то једу
када тако добро преду
а он шмркнув зацијука
да је то од белог лука
и слинац му загргута
а око му заколута.

испред града
а крај пута
застадох код одморишта
одморих се од седлишта
крчмарица доскакута
и донесе одмах вина
мени одмах засркута

ал се сетих оне ноћи
па је питах
која ли је ово
царска
провинција
а она ми рече: малавина
а градић је мерделина
а до центра пуерто скиа
дан јахања свега има
и тамо је добра
скинтилија.

а хелхоланд
викнух тада
има ли и таквог града!
а она ме само гледну.

но да скратим мало
причу
оставих ту крчму бедну
и градић тај славног
смрада
и зађох у шуму једну

законачих онде тада.

а у сан ми дође
или можда беше јава
човечуљак неки
што му смешна беше глава
с рамена му стално спада
а говори ко ја сада
и рече ми ове речи:

све што ти се сада пречи
једним мигом само бриши
ко год да ти се избечи
одмах га отпиши

а кад хтедох да га
питама
задеси га брзи ритам
глава му се заклатари
лице му се све озари
и зазврча као зврчак
окрете се
уврте се

и све ми се затрепери.

пробуди ме песма кукавице
цвркутање неке птице
кљуцкалице
и крцкање сувих грана

и у зору новог дана
нападе ме
с хуком буком и јауком
једна чета одабрана

и отпор им решен пружих

речима их многим ружих
у лице им жустро пљувах
у трбух их мотком мувах
и смрћу их тад задужих

те у часу правом заждих
кад већ хтеше
а много их стварно беше
да се мојом главом
одсеченом
један другом
победничким смехом

смеше.

и у бекству том одважном
са дрвета изнад мене
једно птичје јаје паде

и у трену оном важном
подигох га из зелене
уз мрвицу добре наде

и мамузних зверку белу

а погромна хајка за мно-
стаде.

и кад стрка свака мину
сунце мало јаче сину
ја опипах љуску целу
нађох је у једном делу
и замулах песму фину

у лаганом баршунастом
басу.

а у сумрак
преда мно-
м се
у долини
градић расу

предграђа му беху од дрвета
сиротиња клета
и улице од прашине
а кад приђох ближе центру
градском тргу
пресече ме звук машине

и погледах одмах тамо
а у земљи нека рупа
пуна тмине
тврдим зидом ограђена
из ње нешто силно
лупа

и срце ми тад заигра.

:да л' те нешто странче
брине? спопаде ме неко
с леђа

погледах га испод веђа
и рекох му: схватих усред
пуерто скиета
да сам баш на крају света

он шеретски само зине.

али одмах проговори:
ах то нека те не мори
овде ником то не смета
ал за њих и није штета
овај народ овде
човечан је колко нечија
силуета
слабо чак и говори
биће пре да
брбори
као да су сви од блата
живе од кромпира
брвнара им је
палата
и не знају шта је лира
(само им још и то
фали!)

а за масло све би дали!

али сунце већ је згасло
и треба нам
ноћног
мира

предлажем ти
зато часно
да у мојој кући ноћас
заложиш се сласно
и наспаваш красно

и кобила биће услужена.

и мени се то допаде
а он задовољан тиме
изговори своје име:
брандон морандо

а моје је
рекох:
алтам ира.

као да се мало штрецну.

а кућа му беше
од осталих мало
шира
и у кући беше много жена
свака жена беше
мирисна и удешена
тананих
манира

а укусна јела доношаху
и у чаше
вина насипаху
и погледу вешто измицаху

а гораху бледе свеће.
и док залогај у уста

меће
брандон поче да
пробира:

ово ми је овде
ова кућа
уточиште од свемирских
жбира

а ко да ме овде нађе!

нема ту ни пристаништа
за лађе
нема ни злата ни
коцкарница
нема ни рата
ни доброг лова
ни пустолова
нити неког ко би дошо из ината

и прича му беше слатка
нимало не беше кратка
и усна му сва румена
сјајна
беоњача подливена
црвена и
избуљена

и рече ми: пор ла муерта
ова је селендра
названа пуерта
баш због свега тога
благодати
измишљена

и тако ми свега мога
овде се отварају
врата од свемира ...

пријатељу алтам ира

ово је место овде
за пробране
само
место узлета

и тако ми свега
ако га игде има
онда је ово почетак
и пупак света

а да знаш
и није то реклама
ја имам овде уређаје
кроз које се слика
свих сазвежђа
слама

то је сјајна панорама!

викну брандон.

ја помислих: баш је нека
тртљалица
угојеног
бледог
лица
а узе ме он под руку
и женама оним рече
да ме свуку
и у меку свилу
ме обуку

и беху им руке нежне
и брзина
недосежна

и одећа беше лака
паперјаста
беше саткана од
полумрака

и настави он да прича

мир је овде
и музика тиха свира
и девојке миришљаве
предивне и тако
плахе

и канабе беше мека

донесоше ђаконије
и пинаколаде
чоколаде
ананаса и кокоса
птичјег млека

младе снахе.

и наже се он над мене
и рече ми
полугласно

како ти се чини овде
удобно
и врло сласно

а можда ти нешто фали
што би срце можда
могло
да разгали
душу морну да
распали
да је спасе од уздаха

ја помислих где ти бене
па га чврсто руком
за мишицу масну зграбих

а хелхоланд
где би
могао да буде
где одводе бедне људе
и судбина што је
слабих

па га пустих
да се трзне
и оком ме начас мрзне
и лукаво тад зашкиљи

ах! хелхоланд
одговори
и горња му усна скочи
далеко је то одавде
а скоро ће пола ноћи
мада је у мојој моћи
да ти ову тајну
одам

хелхоланд је тмином
боллом
и јауком
врло плодан

за јаднике врло згодан

повешћу те ако хоћеш
да погледаш
у даљину
па се лупи дланом
о слабину
и устаде врло чило

ах видећеш
тој машини
како ради живо
било!

а ја спремно за њим
пођо' и рекох му
напред
вођо

од смеха се он загрцну
и прстима само кврцну
и нестаде лажног сјаја
и зачу се намах граја

звук тишине
којој нигде нема

краја.

талас за таласом
из тмине
јечаху речи

ја пружих руку
милости хтедох
додир
бар
дах

пробити тмину што се пречи

живот бих дао
жртвовао
:живот заложил!
за њихов спас
неко ме руком понуди
прећи
ту стигу
то мртво море

светлости те што сјајем
исплићу усуде
своје
што као салпе
узбуркаш ли путеве
руку ти следе
и гасну

прозебо начас одбих
понуду
јасну

помислих: па каквим силама
тај смртни немир
нестваран
сећи?

брандоне, викнем
пријатељ наиме мој
у хелхоланд
сатеран
насилно
вапајем позива
следећу спас му

свој
да му се опет
поклони

у глупости својој
ево ме где
умало ногом не
крочих у амбис
где губим чврсто
тле

а брандон сагав
главу ми
тихо
рече: тамо су приче
сјактају звезде
зову и живе страшно
ил гасну

добро си реко
и занос брзо ти
спласну

твој пријатељ, јорик
што тужним осмехом
исплете сан
скривен те чекао овде
на крају света
где празна убија
вечност

земља је блато
људи су течност

зар може се друкчије
не пасти тамо

у лажни сјај
где вапај је тужни и
смрти завичај?

!ударих снажно
дланом о
длан! човече
пролете ноћ
прилази дан
остадох овде
заваздан!

а јорик ме гледаше
залеђен
ко кристал смрзнут
горгона
горко ми изрећи реч
да ми се кожа јежи

од мене бежи!
склањај се гаде
што паде
дошла је вечност
да те се
реши!

руком га шчечах
пресекох љигави
дах
и око из дупље
се
бечи

разбих ту страшну ствар
прште и само

јекну
започе киша
и парчад покри бар.

занос звездани док
јахао сам
несрећом том што се
згоди
по води
беше већ сасвим хладан
замуко
и само плач ничице
лего

и кобила само копитом
прска и лебди
водени прах!

и нестаде свега
јер главу своју не
окрену
у силном лету

и тад и само тад
видех и чух
и додирнух
и љубих
своју

јету.

Београд, 1984.

Буди се, Будни

шумска магија и даље...

у шибове очи
скривени месец
ко колут дима узвитлан
и сећања жива из струна
уреца влатна
Мачје сенке маглене
у моћи наказне
и сиви пламени лижу
хир муската
То страх мене води
у косе страшила
мрака
Дрхтави потоци квасе
полен
јежи се глог
Мој демон сури
гркој маслини
удвара
Гледај у јесен
у жуте мрље,
крепај,
слеђеној песми
скотна наплава
Трепти меандер луга
и глатка вијуга неба
зањихана
То магмена бића из
плиме
ломе обресе
надулог киста
Враћен из сна

у модра купка племена
гробове рујне
У голима птица
и смрдљива руна
срамна
И грдна оплата разбацана
хрпама никла
претила мирних
клинова,
дивљина тавна
У ветру сипка јед.
Мој дом у жижи мртав
а поља косова
чекају корак
нем
Стани у сукрвицу
омамни брид
у груди јелена
Царева гарда суче
мамузе и деца
вриште разапета
У пећима вир протиче
и сненост гипка
сивих удола
Буди се будни у
опијум
гледај у кревет лозе
копања вина
Врати у лудост
фуруна
смрвљени хумусни гар
Хватач духа из дуба поје
из медних остава
Хватач духа кристалних
саћа прах
Хода кроз гранит

и ужас дицита
И где је интелигенција
коврцавих глава
тупа оружја
глува улица
Гази пећинама
прашумских племена
куле–тотеме
унакажених мама
Гледај у смрти пркосних
птица
урлик у гркљан
прљави нож
Кротки сој стреми
манит
гасом трује клона
Ко фуњара застала у
светлосни круг
Гледај будни из
траса свиткања
у дроб сароба
Гледај мермер у ризи
глеђеног сукна,
опаши
мозак сафирни
Семе маслачка
низ олтар пени
тканине кржаве
боса стопала
У очи зелене
плави скарабеј
зеницу скупља
Удели милост шакама
нежним...
Гле, лепршаве,
суђене,

без родитеља,
пале ко звезде у брег
Зелено море у гротло
и семе из оцака
отровно
Буди се будни
аурори
у памук меки
из еона
Гори у хемији дужица
и ирис ватрени
Устани будни из ока
Јупитера
у скерлетној олуји
Из њега ко зрак
црна силуета
у мрски бездан јури

танки дневни резови...

из меких канија
гад неки опус шаљиви
предатор у влажни град
бурлескну буву
просуо на сквер
У срчу и ножеве
њушку зарео
ко згажен умире
с паклицама
А около глумаре
зрикаве патролције
маркизе старомодне
контакт и врева &
штикала у врат
И бела проза острва
шешира
малих куваних нудли

јуда
Живот је лаж
Ту холокоспава
доручак коза
вино и сир &
Наизглед
А с оне стране движенија
метафорика —
врхови глева
чемпрес и храм
хлад пегавих крила
у белу ноћ
електрична твар
Ход моћи почиње
у авлији
узгон ветра
глад влага
стубове прозоре
и тропски шљам
Кроз рупе глас свемира
страх од поезије
и лов на боје
Хладан и проклет
кад све је сећање
у срушеном дну
ко притисак на бубну
и трзај срчаног грча
сам себи
до ли ко смрт
Модру удицу
модра бродарице
кроз канџе сувраћене
у минус фокус
у халикарнас
у варанас

и сад у чуда хода...
ту је у праху
сагорен
чемпрес љубичасти
стог и покров
медовина
у претурен
крчаг
Делове тела кљун греје
крици ко речи
кљују зрак
Он је у прегачи
увијен
боре су сила
бријач разигран
опсена вечних
олупина

стрепње, граја,
њега сам вукао зори
да помрачен себи
лице скрива
и прсте корена
нејасне у висини
вапоре ретке
дозове
руком кружни
знак низ хималаје
здре
У бујице отрова
падом у осов
копља окрене
у сите жене
и жуте квргаве
џамлије
Пита га јаросни мара

ко пркос жудни
стао на путу
дроњав
Шта су покрови у
тињалом копру
и ваша лица
пред бридом сечива
нестала
Шта је јарам у којем
ни клице нема
да одмами полен
гласа из врућег хлеба
у поље ражи
где жњу погурени
Кога су ваши знакови
повели
у худу крипту
опатије
у хладне столове
и клане петлове
Клариони блистави
у крви огрезли
под срушеним зидинама
И робови
здружени
ложе огњишта
туђих домова
Доста је чекања
у хаосу душе
ледена купаста игла
над луду резонанцу
клекла
Ступите из риђавих
звезда у кристал смоле
гиздаве
у квант

Тамо обрћу снене
несвестице
копрца океан,
и кротка сунца у
хладне реке тону
сумпорна

у ноћи

Свитац зове
у незгодан час
не лажи децу
не режи реч
ко пахуље
нехајне
Гледај у зрцало
укрсти очи
друга вијуга гледа
низ косе глечере
у васиону
Тргано време
откива тамну твар
звиждук завитлане
боле
Дувај у чај
зелену круну
пампаса
Не стрепи од ноћног лептира
кад изненада залепрша
светлошћу зван
он хитар налази пут
у жар скерлета
Полети у ноћ
прелети сазвежђа
витопере краке
сукобљених сила
у племе квазара

Живот си развуко у поље
жуте сламчице
недра планете

делта, равница

шта да учиним за тебе
на трагу музике
у лелујавом гангу
из жица постојања
Заплеши на гробљу
зауздај жеље
јарост
не иди тамо
У пространи дух се
одени
учврсти се у поимању
усамљен загрли
свако створење
Када живот мине
ко банјан спусти гране
у тле
Све је спојено
збрка гласова
акорди слова
клише језика
не збори реченице
не пиши мисли
не изреци
Ослонац тражи у
празнини
И сад је у оној сфери
иза дивљег стиха
у пробоју сећања
ослобођен брига
и пре ледених доба
распрслих калдера

ни у папрати ни у води
у телу еона
утољене глади
Развија се долина
у врелу измаглицу
у њој људи плове
ту
Хода успореног ума
у лица свадљива
уједач срца
и увек недокучиво
миче
дроњке појма
трањаве заставе
Мотри на бунило
отргнуто у људе
у несаници
Светина јури у реку и
ћутке струже
слива
Није питање живота
пред хордама смрти
слабост опстајања
то је тупа секира што
распрскава чела
Очи су из мрака
извор вида
око њих се срок ниже
с ове стране
изворнице риме
смрт мине

увид

шта је мозак спржен
кромлех закопан
скапали труд

превид силе
све је стуткано у језгру
одумрлом
Зрцали зубац
малих снова
у ближњем
Топле каве, дивље креје
вриска звона
усов мржње
Пламеник у руци
врели плин
црта арабеске
кончићи из рукава
прстени усекли
Гледај у одраз
мамурни
чекај ко покисла кужа
зао час
својих триес
сребрњака
Рануј, рануј
ниски облаци под ветром
гуше зору
даве реку
Вишак руку
вишак смећа
урежи рабоше
палце отфикарене
чувај мртву стражу
храни мале
шути
кради

нема значења...

куд несталоше
прљави мудраци

у нехигијени
куд речи ко мочуге
ту рупе
у свести
пркос у пелене
цури
И у сени ружмарина
у плавицу мора
у шушкавој пени
шутња спаја
песма
растројена
Храни галеба
и шути
он некуд лети
чемпрес стреми
сунце месец
валови
и стена
Не тражи себе у
камену речи
списку догађаја
у додиру ловорових
листа
у грудвици соли
Ја то не зовем грешком
у одсудном тренутку
у исказу знака
у моделу ума
у модрој капији
залупљених врата
Силе у олуји
не дотичу крила
очи зуре мимо риса
слике пролазе
и ти с њима

клања се
маувне хриди
дом свој
остави
отреси пепео
горе секвоје
крас испарава
трагове газе
ноћи пале
све је дело принципа
улазак у гето
плес у фурунама
не

23. октобар 2007.

Јерихонска мануфактура

С рубова Галаксије

Моритомо риче ко Ринтра
У срцу Галаксије
Где се љути дим вије
На дну сплачине
Ум се одмара од апоплексије
Атоми удружени роје
Венац
Пчеле плодне ласкају им
Медом
Суве ледине
Погодне за роварење
Њече уље
У душу верују
Да мирише

Старац с грањем
Тегли смисао
С магарцем

Тамо негде
Што с руба не видимо
Нешто равнодушно нам се
Спрема

Брандонови први вантелесни кораци

Крај старог рибњака
Брандон вежба хаику
Слова отичу у воду
Хаилас у шареном ладу
Грицка семенке
Пљуцка љуспице
За њима жабе скачу

*Овај центар у мозгу
(Моритомо седи с отвореном
лобањом)
По којем круже мрави
Преводи у креишање
Материју*

Разилазе се очне јабучице
Усне и
Јагодице

*Тако, прво беху расишављени
Делови*

Назални гласови
Разливају се низ непце
А у балама цакли језик

Моритомо је дрвена нога
Протетичка ципела
Каишеви против киле

Дубоко, силази у мозак
Није се ни надао

Да ће допрети до дивљих
Кобила

А, шћо се шћиче еволуције
Лица су се прилагодила
Огледалу
Спљоштиле се њушке

Стоје чизме
Преломиле се саре
Кайеџан је ошћишао
Бос

Заронио стопала у плићак
Прстићима храни
Рибице

Моритомо расеца вене
Риђа крв тоне у муљ

У плавим очима је црно небо
Дужица декодира
Меланхолију

Шапка се смешка
Пред зидом пустиње
И оглоданим Тимуром

Брандон очајава
Жаба га прескочи
А Башо жваће голицу

Ум је један
А шћело је шћосвојче
Говори зубало

Моритомо тражи срж у
Тимуровом хумерусу
Али тамо је мравље гнездо

Незнање се брани љушкама...
Рајновао сам у Бесјућу
Пројив аријлијерије

Отимачи се плаше поклона
Пљачком се бране од
Ситости

У дивљини сјада
Ујојија излази на чмар

Моритомо је голи мач
У аранжману с
Ордемом части

Около су разбацани:
Фишеклије и чутура
Мапа и бојице
Othello Stabilo

Брандон црта на ободу
Траву — зелено
Воду — зелено

Што је противречно...

(наставиће се)

Мрак у Јерусалиму

Истеривачи мрака сјатише се
У Тамјанов гај

Дивље свиње на легалу
Славе жир
А ови дошли да га окаде

Окићени шимширом
Певају телоугодну струју
Како им је души мило

А, једно свињче заклаше

Прште маст и кавурма
Цеде грозд у ждрело
Запенили од џигерице

Дођоше тада из Јерихона
Вуновлачаре
Ал свињско руно добро је за
Четке а не за душеке

А где су овце? питају се

*Чије? запиткују Истеривачи
И снебивају се
Одувек су овде свиње биле...
Сјавајше на слами...
Мудро зборе и узјахују
Јерихонке на пропланку
Међу тустим полуткама*

*Хајде да бајамо, каже једна
Кад се уморише од мрчења
Требају нам зрна доба
Кад већ нема брадоњака*

Док један Истеривач–агностичар
Суче црева, други сецка шарену
Кртину за кобасицу

А Јерихонке им дадоше вуненог
Конца да завежу пирошке

*Свиње ждери мрцине
Каже једна с тканом капицом
Како можеће да их једеће?*

*Не ждери, уверава је Истеривач
Наши свињари сџироџо њазе
На њихову исхрану*

Ја сам видела, упорна је ова

Ове свиње не ждери мрцине!
Истеривач повиси глас и
Јерихонка се препадне и прдне

Панове свирале донели су неки
С другог континента
Као и говеда, али овде их суша
Затре

Променише навике и догнаше
Свиње из врлети у Гај
Хранише их рибом
Зрнима и тиквама

Истеривачи и вуновлачаре
Полегаше по бусенима проређене
Траве
Док се крчкаху пихтије

Утом дођоше Дошљаци
По свој прилици намирисавши
Цревца

Лепо их дочекаше онако
Разбашкарени Истеривачи и
Вуновлачаре

Дошљаци како ко
Полегаше, заиграше,
Запеваше
Ситно колце
Извадише пиво из пртљага

А с дрвећа капаше тамјан

Један од Дошљака који се зваше
Завијер, рече: *Да савијемо њо*
Једну?

Вуновлачаре се збуњене
Загледаше ишчекујући

Завијер истресе сасушеног
Биља на бели лист и смота па
Олиза
Затим накапа смоле
Те запали

Дебељушкасти Дошљак
Више се мота око лонца

Него што мари за
Дим цигарете

Моритомо засео крај
Одсечене свињске главе
Зури у раздрагане инсекте

Убрзо, због зурења
Створи се око њега
Магла, коју још зову
Звук вечности

У магли, некад је
Светлост а некад
Тама

Једном, давно, кад је
Моритомо био официр у
Царској солдатеки
Пукла је граната крај њега
Док је боравио у *Звуку*
Вечности

Слично као и сада
Посматрао је своје жуто
Мртво лице
Кроз измаглицу отровног дима

Једно је око било распорено
Зигома огољена
А кожа лица збрчкана и здрта

Лишен било каквог осећања
Треперио је пред призором
Али није се могао вратити
У мртво тело

На разбојишту је било
Тушта и тма мртвих војника
А њихови духови брзо су се
Разилазили и стапали с
Димом изгорелог експлозива

Једино је Моритомов дух
Извежан у беспрекорном
Одлажењу из телесних облика
Опстајао

Заборавио је на живот
Ето, то је посреди
Остао је без својих збирки
Слика, лица, сцена
Уопште, без уобразиље
Непокретни дух
Над небом, водом и над
Земљом

Недевице јерихонске
Размотане, попадале крај
Завијера
Опијене зрачковима
Испреплетеним

Уснице и њушчице
Пупчићи и чмарчићи
Цветићи
Замирисали

Сада, у бахантској халуцинацији
Моритому се учини
Да је повратио осећај
Тела
Тврдоћа мишића

Дрхтај тетива
Кипурење крви
Очи се покретоше
Ноздрве продуваше
Сукну непријатни задах
Мошуса

Ово сви видеше осим
Брандона
Јер њему није дата способност
Да се уживи у
Оргију

Грозота и лепота
Плећке и рогови
Рика и топот
Фијук и прашина

Брандон беше пресавио
Плашт, и на њему
Клечи
Пред собом простор
Очистио

Истеривачи мрака и
Вуновлачаре јерихонске
Завијер и Моритомо
Повијени у млечни
Отклон

А Бик, ослобођен сева
Преко бледе границе
Обзорја

Јерихонска мануфактура

*Мачке да лове змије!
Пси да лове одбејле шиљеје!
Врачи да лече шују и јубу!
Гаврани да јракћу и јоворе!*

Ушао је топотом у антологије
Поцепао странице
Јерихона

Тако су „први“ град
Попушили крај пресушиле реке
Све пљуцкајући у јагодице
Мршва шела на сјруд
А јлаве у казане...

Моритомо је, наравно, секао
Роговима
(а Хаилас сео у смокву)
Сатерао их у зидове
Намрешкане косџиме
Лење, поводљиве скупљаче
Лоја предака

Инкубусе у шаторе
У набреклу бозу
Дојиља

Обгрливши
Мајку–прародитељку
Девичју
Дојку
Канаанитску

Пао међу бебе
У црвена ребра на огњишту

Ту је раставио свој
Неолитски мозак
На ватру од шишарки
И ноћно кретање неба
Руке зашио у кожу кајмана
Читао приче из дроба кобиљег
Гранама дивљих маслина...
(док му Хаилас не отрже лист
и палацање кистом по азуру)

Месец хлади а
Наје девојке му њодају тело
На зигу је цршеж Круја —
„срй“ није „сечиво“ већ
„тврбух твруднице“
Месец је, њришом, њодина...
Заодљен хлеб
Од зѣрудваној семена

Проучава учени Завијер
Напрслине у тами седефа
Плимске наносе блата
У расадним јамама
Отуд су земљу носили у брда
Помешану с кожицама фалуса
И котиледонима кастрираних
Шамана

Бубњари зурлаши загрлили
Ум
Трбух и дисање
Уз блејање музике

А стари Јерихон
Расплодник
Доноси воду ледника
Да налије супу од коприве

Учењак црта векторе
Трапезоиде и
Заслоне
У двери девице

Што је кићенија то је
Вићенија
Да рађа цареве и кирове

Моритомо се пази да га не
Уштроје
Треба да понесе Европу
И да је силује

То је прастара идеја поникла у
Јами с лавовима
Да је Рај с оне стране
Химена

Што и није далеко од
Истине

Трансфер пирамида

(Хаиласов хаику)

Долетео метак из пустиње
Савио гнездо у рашљама
Змије

Јарећи језици с врха
На дну бризле у сиру
У средини земичка

Вешти слуга сецка
А слушкиња жваће
За Семирамиду

Камен додирује влагу
Мртавац у ковчегу
Васионском

Црвене алге пудер на лицу
Шаран вари плодни
Муљ

Из лукова копача
Сребрне жице
Жетве

Хамураби посејао људе по
Пољима
Жито на гомилама

А у муљевитој долини
Празне изнутрице
Величанствена пирамида
Зри

Покољ у Витлејему

Док једе са стомака
Капље кајмак по
Боковима

Овако је било...
Говори Хаилас
А девојка скинула огртач

(Хаилас)
Отпија рањену ружу
Дебелим уснама
Грицка латице

Девојка плаче
Кроз жалузине допире
Вриска
Мајки једногодишњака

Хоризонт је близу
Оштар, магловит, пепељаст

Склопила је руке
Одложила писаљку
Хаилас задремао

У собу нахрупе војници
Смрдљиви, необријани
Уносе прашину сандалама
Ћуте загледани
У уснуло тело

Пре̄ӣражӣӣе!
Викне командир
Зграби девојку за косу
Зури у очи:
Где су ти деца?

Хаилас утонуо у крило
У црно рухо анђела
Наручје вољене
Из њега се одиже вихор

Војници коначно извисте:
Нема деце! Нема нико̄...

Заглуноу, командир се
Повлачи
Натраг у предворје

Прес̄ӣавао си ис̄т̄орӣју
Кори га девојка
А ти си је преживела
Одговара Хаилас

Доручак код Епифаније

(іовори Киш)

Пошто смо сели у пећину
'Ајд, реко', да мезнемо нешійо
Уз закуску

Погледам околo — храна
Скакуће
Треба то похватати...

Има ли шійа у раницу?
Хаилас појео кикирики
Још у Кротони,
Док смо обилазили спаљене
Питагорине тезге

Како іиі увек нађеш іећину?
Задиркује ме Џо
По мирису, одвраћам одважно
Лој, шунка и іечена іасіірмака

Са стропа капље вода

Хаилас изишао из пећине
Чучнуо у високу траву
Голицају га класови

Сврха овоі іуііовања
Може да буде и —
Сусреіі с медведом...

Мада, кад си у епифанији
Звери не обраћају пажњу...

Ланац мисли и ковитлаца
Изостаје
Додуше, и трајање...
Али, чему уживање у тренутку
Који се не мења?
Ја себи нисам дао времена...

*У реду, каже Завијер,
Тренућак није у склоју
Мерења
Споја, како одређујеш садржај
Дојађања?*

Лукав је Завијер,
Пита оно што и сâм зна...

Стога, међу нама нема
И неће бити
Разговора

Враћа се Хаилас
Носи у наручју смокве
Умазан медом
Избегава стршљена

Џо неће да једе у пећини...
*За вама само јомиле
Ошјадака!*

Смисао говора помало се
Враћа...
Џо је у праву
И моји преци сликали су на
Камену

Само, ја више волим да
Кокам кокице...
Крај веселе ватрице

Около је дивљина
Промичу животиње
Неодређено је доба преисторије

*У моје време није било
Краљева...
Почнем ја*

Коњ је дио храна...

Занимљиво је посматрати
Моритома
Који се расхлађује крај
Барице и задиркује
Корњачу

Корњача се тетура још од
Пермског помора

Интелигенција хитина
У јастога и инсеката
Од најквалитетнијих је
Протеина...

Зачикавам Моритома:
*Из коликих си изостао
Бојева?*

*Удијао јесам и
Падох
Усмрћен*

Џо се примиче
Воли да слуша говор
Који не зна за писмена

Звук се судара са словима
Тако сам га учио
Уши оїлуве

Одбацио је памћење и
Прешао на мрље

Мрље умесїо слова!
Чудио се и радовао Џо

Моритомо се спрема да
Крене
А, не знају се аушїори
Мишїова?

Светлост цивилизације
Замрачује духове

Африка

Кад слонови крену у лов
Забрундају крда
У прљавој измаглици

Стрела погађа јаје
Папагај руши гнездо
Саване

Дављење и кркљање
Дахтање и ревање
Фермент, ензим

Испод песка море
Склада
Потискује срце у
Споне плиме
Говор слика
Хлапи у тресет

Посечени у ритама
Машине димискије
Технологије порицања

Из Африке
На дну Конга
Дебела сомина

Божји молекул

У време кад беху делови
Тела још слободни
Еуклид је снео квадрат

*Лук и шешива
Кљун и јерје
Делови истиој јаврана*

На путу од Атине до Тебе
Епаминонда окружио
Спартанце троуглом

Наполеон је у игру увео
Покретне дивизије
За узимање мере

У Пруско–Француском рату
Железница је превезла милионе
На стратиште...

Али је Демокрит претпоставио
Цепање атома

Стога, њему хитамо
У Безбојни сат у
Герундију, где
Празног ума, жмиркају
Дивови старине

*Киш ће косијима дивље
Креје
Чејршајши*

Ал, неће их пробудити...

Около смрде кожуси
По вину плута воштана скрама
Лој у тору налаже казан

Демокрит ћути...
Обукао египатски плашт
И комад козјег сира
Урокљивим очима зури у
Распевани
Глас из планине

*Расцођао љаву јајњейу
Зјрушана крв се разлила
Пођоком*

У тишини,
Ако изуземо хркање герунда,
Састављамо травке
У асуру

*Ко је љедао а није радио
Док су осђали клали?*

Демокрит се не снебива
Да лаје у празну
Качицу

*Гле!
У качици је ембрион
Киника*

Нико га не разуме...
Хаилас штрпне комадић
Ембриона

*Од козе је
Добар је!*

Разум се као риба праћака
Тражећи узводно легало

Демокрит заспао на трбуху
Покрио се хитоном

Већ смо се сви нелагодно
Осећали
Банули смо у непријачни дан
Ваљало се окрепити у
Крчми

Појели смо мозак и
Бутке, а потом и мало
Космогоније
Која је пура, качамак, попара

У ово, античко време
Предузимљивост је авантура
Радост духа

*Повешћу вас на обалу
У њосћељу
Прејуну морских јежева!*

Ко да га одбије?
Завијер већ изува сандале
А Моритомо није понео
Купаће гаће...

Зенон је љуј...
Тврди домаћин док се
Излежава у плићаку

Уколико је корњача држа од
Ахила, онда је она најмања
Недељива мера

Оно што је најмање јесте
Недељиво!
Тријумфује Демокрит

Завијер му опрезно вели да се ту
Ради о принципју а не о
Мери

Разумем, разумем
Пренемаже се Демокрит
Мој пријатељ Леукиј,
Је проширивао свест
У нади да ће доказати
Да се и најмања мера може
Опозити

Па шта је доказао?
Брчка се Демокрит
Да је вакуум суштина
Аиома!

Ми ћулимо уши
У нади да ћемо чути
Крцкање атомског једра

На Демокритовом лицу
Архајски осмех
Изгара
Песак се састоји од
Комадића жара...

Мисао не може да схвати
Сјајање истине у уму...

*Симболи су ко айџоми
„сйџџа“ различийи од „унуџра“
Ко красџава жаба!*

Ухватио филозоф рачића
Скрцкао га зубима

Ипак, признајем
Излежавање на плажи
Прија
Ал што се цепања атома тиче...

Неопходно је апсолутно
Убрзање

Хаилас однекуд донео
Дињу
Ево диње да је цейнемо

Схвайџаџе да диња йлива
Јер је унуџра
Празна?

Фењер

Кренуо Џо у пећину да гаца бос и сретне
Платона, потпуно беле браде и косе
Држи фењер у руци
Застане Џо, двоуми се да ли да га пита
Шта ради ту с фењером, али не одоли...

Тражиш Диоџена?

Пећина није дуре, дудало!
Наруга му се Платон

Асоцијација је моћна сџвар! брани се Џо

Тражим излаз...

Ошкуд си џу досџео?

Од улаза, дудало!

*Ако је за џеде „излаз“ у свеџ мимикрије
Трећеџ реда, џредаће џи више од
Фењера!*

А ја мислио, довољно је да идем џраво

Треба да идеш „кроз“...

*Платон се, изгледа, нашао између Зенона и
Аристотела...*

*Није ми јасно, јесам ли џо уџао у катџорију или
Аџорију...*

Џо га сажалјиво погледа

Пре ће дити да си ујазео у софизам...

*А, не! Ако доведем у њијање њећину
Никада из ње нећу изићи!*

Нити ући...

*Нејо, дај ти мени фењер, ја ћу ти
Показати...*

Не дам!

Онда, нек му буде, мисли Џо,
Тако ти је суђено...

Гаца тако Џо по пећини, кад!
Поново сретне Платона...

*Један од нас двојице се, изгледа,
Врти укрућу...*
Руга се Платон

Пећина је — лопта!

*Није, нејо је њрава бесконачна —
Срели смо се у бесконачности, дудало!*

*Крућ је слика бесконачности! брани се
Џо*

Нисмо се ни њмерили!

*Надувена ѡачка! инсистира и даље
Џо*

Сљошћена лопта!

Ко ју је сљѡшћиио?

Ко ју је ѿроврћео?
Тријумфално ће Платон

Порозна лѡћѡа, мисли
Џо

Ја сам изишао, а ѡи саг само можеш
За мном!
Задиркује га Платон

Из шућљеї у ѿразно...

Поново се разићу...

Гаца тако Џо даље кроз пећину и —
Наиће на Платона

Ти си и даље у ѿћини! изненади се
Џо

Не, ја сам изишао из ѿћине,
Ти ниси!

Онда ми, ићак, дај фењер...

Не дам!

Џо се сневесели

Седне наспрам Платона

Утом се потроши уље у фењеру
И пламен се угаси

Слонови рогови богови

У стара времена
Свет није био
Нормалан

Хијене су кљуцале
Свиње су певале

Када је вулкан Тоба
Избацио пепео
Снег је прекрио мора
Ледници су пловили
Степом

Матица из снова
Уместо мрава
Родила је кенгуре

Слоновима су отпали
Рогови
А женама репови

Еволуција је чинила чуда
Птицама су порасли
Кљунови а
Рибама пупак

Тада су настале Рона
Рајна и
Дрина

Мајмунима је порастао
Мозак а воловима
Рога

Очи су постале оштрије
Кожа шаренија
Мимикрија црвенија

Није се више знало ко је
Ара а ко
Кобра

Појавише се богови
У дрвећу и предметима
А да забуна буде већа
Демони у главама

Фазани су ширили вирусе
Гљиве бактериофаге
Људи су смислили докторе
Пилуле и саркофаге

Секире су добиле дршке
Главе шајкаче
Ноге опанке

Догодише се ратови
Куга и
Избеглице

Свет постаде индустрија
Цвећа и
Реликвија

Шекспир је измислио
ЕмТиВи
А Хенри девицу Мери

Дуван и палачинке
Путеви свиле
Банке и ломаче

Овчари измислише ткачки
Чунак, а Жабари
Електрични батак

Водена пара постаде
Капитал

Ваздушне лађе
Отворише нове
Путеве ваздушне

У данашње време
Свет је поново
Раван

Аустралија је богата
Сахара је
Рогата

Неко ће се већ нађе
Да замени песак водом
Па да пустињом заплоче
Лађе

Ал, о томе се
Не сме
Ни мислити...

Кентаури

Кад су први пут видели
Јахача
Прозвали га — кентаур

Да сакрију
И збуне
Нестрпљиву децу

Али, кентаури су били
Глупи
Нису правили путеве
Шатори се тргали
Штале смрделе

Кентаури су сви исти

Нису имали потковице
И нису јахали преко
Планине

Ѓаватори с југа
Дошли су по бронзу
И смолу

А кентаури су разбили
Калупе

Једни су плели џемпере и
Шубаре
Други пунили дроњаве
Ланене капуте

Људи с реке решили су
Да је доста било
И одоше

Многи народи несталоше
Са својим породицама
Одслужили су своје

На југоистоку се запатише
Курве и накинђурени
Разбојници
Потомци Гибралтара
Содоме и
Гоморе

Оно што се некад десило
Десиће се и
Сада

Многи су одговори
Забрављени
А слова разбацана
И неће се повезати

Крила и канџе
Кљун и чегрталка
Хаљина и чизме

Прво је била реч
Потом — робље
Анђели и девице
Свети Гај
Подводач и
Свештенице

Записане су све
Догодовштине

Испостављени рачуни
Испражњене чиније

У Књигу је уткан
Мираз
Тепих свести
Од Гилгамеша до
Харпије

Сфинге и грифони
Химере и ракшасе
Гнев Божји

Стари Башо
У стрњику
Гази пут

С оне стране Медузе

Змије склупчане ко
Мозак
Око чудовишта

Хаилас чепрка штапићем
Црвиће
Из песка на обали
Јадрана

Џо је задремао у хладовини
Нежних борова
Опијен испарењима
Смола

Тело Лазарево је
Премрежено
И скоро да је
Нестало

Пред очима Јединог
Будног
Разноврсно —
Ништа

Срце и утроба
Покретани
Брзином опажања

Напрегнут, пред
Раскрсницом
Талас пуца

Усређен, кроз време
Завијер подешава
Точкове и опруге

Испробава руку
Мач, и штит
Крв и отров

Кроз укочена
И разјапљена уста
Медузе
Извирује крилата
Амигдала

Хаилас исцртава обрве
Над змијским
Очима
Језик оклембешен
Блед

Тада
Из шкољке настаје
Лепота
Из белог шодера

Лепота одлази
У други град
А црне фигуре
За њом плове

Цо је расклопио
Агамемнона
Стопало, потколеница
Бутина
Руке млатарају
Брада је коврцава

Капилари на образима
Попуцали
Ситни зуби загризли
Узде

Завијер у узмахнуту
Песницу
Пушта електрични набој

Стари Башо
Корача облацима у
Планину

Господар живота

*Идеја живоџа најјаче
Поробљава*

Као што је Блејк, већ
Прежаливши разочарење,
Рекао
*Од силних шамара
Наживех се живоџа*
Тако још понеко,
С респектом,
Мисли да с Похотом
Преговара

Из пустиње иде дроњавац
С крампом
Чија ће црева напунити
Месом девица дечака
*Наћледах се месара и
Саџара*

*Ех, шџа ћеш, мора се
Живеџи*
Облизује се Похота
Која је Свемирска Појава

Скинули су му дроњке и
Јебали га
Пошто је живот Курва
А шта је ко осећао
Остаје део Заблуде
У траговима

Гужва је у простору
Ал безосећајни вешто
Кроје слободу
Док се одрази убијају
Иде сврдло и рециклира
Стакло

Мируј на киши
Гледај речице
И алге по кориту...
Ноје никад запловио није
Подавише се мајмуни и
Жирафе

Шта то крију дубоки
Меандри?
Мртве...
То се исплати
Јер Бог опстаје
У љубави према њима

Чудни Енкиду
С ђубом
Пострада од Курве Иштар
Кћери Божје

Подивљале су реке
И говеда
Која серу по путевима
Сумера

Чаробна преисторија Србије

Низ лугове се спушта
Дивља свиња
Шњуфа ларве и тартуфе
Уз аспик од трњина

У крошњама јека
Одбачених беба

На северу плодница
Паприка и
Краставаца

Процветале
Шваргле и
Црвене репе

Овце блеје
Вукови у губице
Заденули фрулице

Још даље у историју
Конформизма...
Мармелада од мушмула
Палачинке од кромпира

Старинска времена
Смотана у
Сарме

У плеистоценско доба
Овуда су пасли бронтопси
И касали маламути

Мање инвентивни народи
Тесали су копља и
Атлатле
А овдашње замлате —
Писмена и резе

Од металургије
Најмилије су им биле
Сикире и ђускије

Генији још
Измислише гуњ и чоју
Исковаше и први казан —
Требо им за ракију

Крајем леденог доба
Реума је узела данак...
За отекле глежњеве
Измислише — опанак!

И поред свега
Животни стандард беше
Трањав
Дуње и сламарице, како где
Негде ћевап, негде
Пиктије

Од исхране још,
Осим проје,
Популарни беху
Лукац и сланина
Цревца и туршија

Кисо купус — башка

Пећинска уметност

(интермецо)

Пећина вибрира тектонски

Догодила се
Антикатаклизма
Оживеле су слике
Мамута и коња

Даире и окарине
Засвирале свираче

Чемпреси и море
Фуге и кантате

Шрафови Машине
Светлуцаве пеге на драгуљима
Огрлице

У Катедралама гена
Демони топе метале
Тотеми једу људе

Наступила је реакција
Забрањена су окупљања
Затрпани улази у
Пећине

Одбегли умови су се
Удружили
Тела су им иструлила

Догодила се антикатаклизма...

Људи се преселили у страћаре
Подигли зидове
Димили кобасице
И плашили се бојје силе

Машина их је газила својим
Точковима

Али нису имали муда
Да се
Одупру

Певају им машине

Криптеја

(уводна тајна)

Галис, Петрис и Рокас
Чекају у неизвесности
Да се Осмос појави из Десмосових
Одаја
Навукли су капуљаче преко
Шлемова а српасте, египатске
Мачеве привили на груди
Притегли дебеле кожне појасеве
И луче зној

Идемо, позива их Осмос и
Креће у ноћ, међу храпаве листове
Смокве

Осмос добро познаје пут
Кад он води — нема саплитања!

Прелазе Лефкопотамос не
Уквасивши ноге

Пролазе кроз багремар не
Огребавши се

У удолини је спаваоница са
Збијеним кућицама

Врата морају бити отворена
Кад је неко у кућици

Деца спавају у дечјим
Кућицама

Мушкарци и жене спавају
Помешани

Мајке с одојчади у нарочитим
Кућицама, по четири

Стараца и старица нема

Назив спаваонице је Каторга

Паса нема

Испод насеља је воденица
И долап

Кухиња је под стрехом

*У оној шамо кућици је Аїројанис
Њеїа шреда убийи*

Галис, Петрис и Рокас
Упадају у кућицу и вичу
Аїројанис! Аїројанис!
Перса, Јана и Мика вриште
Агројанис је задуван али не
Пушта ни гласа, устаје
Погурен
Венделос и Крап вичу
Галис, Петрис и Рокас
Ударају тупом оштрицом
Српастих мачева насумице по
Главама и раменима
Аїројанис! Аїројанис!
Агројанис се баца на Петрису
Рокас и Галис га кољу и
Растржу кукастим врховима
Свог оружја

Из осталих кућица се не чује никакав
Звук
Осмос се врти у месту и осматра

Галис, Петрис и Рокас
Пребијају Венделоса и Крапа до
Бесвести
Затим силују Персу, Јану и Мику које
Стењу

Живина у кокошињцу се узнемирила
Да није ласица?

Крап се дави у Агројанисовој крви

Галис, Петрис и Рокас
Ступају напоље поправљајући
Своје шлемове и капуљаче

Осмос их критички посматра
Идемо!
Води их лаганом шетњом кроз
Каторгу

Из кућица се не чује ни шушањ

Живина се примирена трћи

Четворка се ритуално зауставља
Испред сваког улаза

Нико не говори

О писцу

Слободан Шкеровић је сликар, песник, прозаиста, есејиста и уредник. Рођен је 27. септембра 1954. године у Београду. Студирао је сликарство на Факултету примењених уметности у Београду и Kunstakademie у Дизелдорфу.

Песме и текстове објављује од 1976. у часописима *Хаику*, *Синдрон*, *Видици*, *Књижевна реч*, *Кораци*, *Сиварање*, *Сигнал*, *Руковей*, *Савременик*, *Књижевне новине*, *Књижевни преглед*, *Градина*, *Летњици Машице српске*, *Нова зора*, *Српска вила*, *Златна преда*, *Знак Сашице* и другим, а био је и уредник у Студенту и Видицима (1980–1982). Као аутор и уредник активно учествује у сигналистичком покрету од 2001. и у „Пројекту Растко“ од 2007. године.

Књижевни опус му одликују дужи поетски облици, као и интензивно разматрање односа традиционалне духовности и високе технологије, како у песмама, тако и у есејима и научнофантастичној прози.

Члан је Удружења ликовних уметника Србије, Удружења књижевника Србије и Удружења стрипских уметника Србије.

З. С.

Изабрана библиографија

- *Поклон* (песма), страна Б на сингл–плочи; страна А: ВИС „Идоли“, песме „Помоћ, помоћ“ и „Ретко те виђам с девојкама“, *Видици*, бр. 3. 1980,
- *Речник Технологије, Видици*, посебан број, један од аутора, бр. 1–2, 1981.
- *Срца* (песме), „Супернова“, Београд, 1987.
- *Индиџо* (песме), Библиотека „Сигнал“, Београд, 2005.
- *Све доје Аркџуруса* (експериментална проза), Светске свеске Београдске мануфактуре снова, Београд, 2006.
- *Химера или Борі* (есеји), „Златна едиција“, „Тардис“, Београд, 2008.
- *Црна куџија* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Зајрљена деца* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Шаманијада* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 59, „Everest Media“, Београд, 2012.
- *Тамна сџрана силе* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 69, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Јерихон, Јерихон и џоеме Крома и Смрџи џајерја* (песме), библиотека Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Земљофодија* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Невидљиви Марс* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Вулканска филозофија* (есеји), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Дроздови у Паклу* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Јета • Буди се, Будни • Јерихонска мануфактура* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.
- *Пројекат Брандон* (роман-поема), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.

- *Књига о Моритому* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.
- *Кофер* (блог роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.
- *Бизарни космопов* (научнофантастична хаику поема), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.

Библиотека „Сигнал“

Са подбиблиотекама и ауторским колима

1. Miroljub Todorović, *Signal*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1970.
2. Miroljub Todorović, *Kyberno*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1970.
3. Miroljub Todorović, *Stepenište = Staircase = L'escalier = Scalinata*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1971.
4. Miroljub Todorović, *Fortran*, поезија, „Сигнал“, Београд, 1972.
5. Miroljub Todorović, *Signalism*, есеји, „Сигналистичко издање“, Београд, 1973.
6. Miroljub Todorović, *Approaches*, I. A. C., Friedrichsfehn, Немачка, 1973.
7. Miroljub Todorović, *Thirty signalist poems = Trideset signalističkih pesama*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1973.
8. Miroljub Todorović, *Signal art*, мејл арт, Сигналистички документациони центар, Београд, 1980.
9. Miroljub Todorović, *Cobol*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1992.
10. Мирољуб Тодоровић, *Игра и имагинација*, есеји, Библиотека „А6“, „Сигнал“, Београд, 1993.
11. Živan Živković, *Od reči do znaka*, есеји, Библиотека „Алфа“, „Сигнал“ и „Беорама“, Београд, 1996.
12. Мирољуб Тодоровић, *Жеђ играјологије*, есеји, Библиотека „Глоса“, „Сигнал“, Београд, 1996.
13. Božidar Šujica, *Lisières, cicatrices*, поезија, La bibliothèque „Le point“, „Сигнал“, Београд 1996.
14. Мирољуб Тодоровић, *Звездана мистерија*, поезија, Библиотека „Око“, „Сигнал“ и „Беорама“, Београд, 1998.
15. Miroljub Todorović, *Signalism Yugoslav creative movement*, на енглеском, немачком, шпанском, италијанском, француском и руском језику, есеји, „Сигнал“, Београд, 1998.

16. Миодраг Мркић, *У шами знака 2*, есејистика, Библиотека „Пентаграм“, „Сигнал“ и „Беорама“, Београд 1998.
17. Живан Живковић, *Небески звоник*, поезија, Библиотека „Извор“, „Сигнал“, Београд 1998.
18. Богислав Марковић, *Снови, њејео*, роман, Библиотека „Делта“, „Сигнал“, Београд 1998.
19. Zvonko Sarić, *Šinjel do svanića*, поезија, Библиотека „Око“, „Сигнал“, Београд 2001.
20. *Сигналистичка ушћојија*, зборник, „Сигнал“, Београд, 2001.
21. Zvonko Sarić, *Hvatač duše*, роман, „Сигнум“, Београд, 2003.
22. Slobodan Škerović, *Indigo*, поезија, издање аутора, Београд, 2005.
23. Адријан Сарајлија, *Ogledalo za vampira*, роман, издање аутора, Београд, 2012.
24. Слободан Шкеровић, *Јерихон, Јерихон и њоеме Крома и Смрћ њајерја*, поезија, „Everest Media“, Београд, 2013.
25. Слободан Шкеровић, *Земљофодија*, роман, „Everest Media“, Београд, 2013.
26. Слободан Шкеровић, *Невидљиви Марс*, роман, „Everest Media“, Београд, 2013.
27. Слободан Шкеровић, *Вулканска филозофија*, есеји, „Everest Media“, Београд, 2013.
28. Слободан Шкеровић, *Дроздови у Паклу*, поезија, „Everest Media“, Београд, 2013.
29. Милољуб Тодоровић, *Neto propheta in patria*, полемике, „Everest Media“, Београд, 2014.
30. *Јеџа • Буди се, Будни • Јерихонска мануфактура*, песме, „Everest Media“, Београд, 2015.
31. *Пројекат Брандон*, роман-поема, „Everest Media“, Београд, 2015.
32. *Књија о Моритијому*, песме, „Everest Media“, Београд, 2015.
33. *Кофер*, блог роман, „Everest Media“, Београд, 2015.
34. *Бизарни космојлов*, научнофантастична хаику поема, „Everest Media“, Београд, 2015.

